

Životní lekce s příchutí chilli

Ilona Jílková

*Velmi ráda se s vámi podělím o další životná zkušenost, kterou jsem získala,
a která pro vás může být dobrou inspirací k tomu, jak si ušetřit bolestné kroky
na vaší cestě životem.*

Dnešní den je jedním ze šťastných dnů mého života a to i přesto, že ležím se slzami v očích v posteli a bolestí se nemohu ani pohnout. Pálí a bolí mne celé tělo, dostala jsem svoji další životní lekci a tentokrát okořeněnou chilli. Ale já děkuji Bohu, děkuji Vesmíru za to, že sice takto trpce, ale přesto, došla jsem k dalšímu životnímu poznání.

Je to již víc jak týden, co cítím značný úbytek své energie a přitom jsem ve fázi, kdy bych svou energií měla vyloženě oplývat. Hlavou se mi honí myšlenky a otázky – čím to asi může být. Ano, prý je hodně nemocí, ale já jsem úplně zdravá. Žádná rýma ani nachlazení. A tak mne napadá „úžasný nápad“ – chce to asi víc pohybu. Jenže opak je pravdou. Ani pravidelné procházky nepomáhají a síly dochází.

A k běžným všednodenním povinnostem se přidává ještě vyhrnování sněhu.

Já se cítím stále bíději.

Přijíždí kamarádka a ptá se „co se prosím tě s tebou děje, jsi celá bledá, co je ti“. Nevím, prostě nemám sílu, sotva se držím na nohou. Její rada zní „tak polož otázku, zeptej se, co se děje, oni ti určitě odpoví“ a s těmito slovy odchází.

Ptám se a prosím o jasné znamení, ať pochopím. V tu chvíli vůbec netuším, oč vlastně žádám. A odpověď přichází rychle, jako blesk z čistého nebe.

Není to ani celých čtrnáct dní, vše se děje tak rychle, co mi hlavou bleskla myšlenka, že bych měla prodat dům, ve kterém bydlím. Ještě začátkem roku jsem plánovala, jak rozšířím své podnikání, jak vylepším naše bydlení (moje a dcery), co to má tedy znamenat. Co stojí za tím pocitem, že toto není konečné řešení? Do diskuse se přidal rozum – moje ego, které mně poslala jednu logickou myšlenku za druhou, proč se tématem prodeje domu vůbec nemám zabývat. „Vždyť tu bydlíte teprve půl roku, sotva jste se zabydleli, vzpomeň si na to, jakou práci jsi měla s rekonstrukcí a stěhováním, prodej domu je holý nesmysl, co by tomu řekli druzí ...“ Ano moje milé ego, máš pravdu, ale já to cítím úplně jinak. Víím, že se stěhuji hodně, že stále měním své domovy, ale ten pocit nepřišel pro nic za nic.

Sice trochu nejistě, ale přeci, začínám se zabývat tím, že bych dům prodala. Ten úbytek energie může být způsobem i tím, jak musím topit, stále skládat uhlí a vykonávat další mužské práce, připouštím. Ale kde bych měla se svojí dcerou bydlet? Kam bychom měli jít? A co ona na to řekne, vždyť se těšila, že konečně bydlíme ve svém, a že se už stěhovat nebudeme.

Po dlouhé době opět otevírám stránky s prodejem nemovitostí a doufám, že snad Vesmír napoví. Hledám nějaký signál, nějaké znamení a přemýšlím nad tím, kde bych chtěla bydlet. Určitě to musí být dům, bydlení v bytě si nedovedu představit. Miluji přírodu, zahradu a květiny, to vše mi zde ve městě chybí ...

Určitě ne náhodou se v týdnu zastavuje mne pozdravit můj osobní realitní makléř. Přijel se podívat na naše nové prostory. Při povídání se náhle zmiňuje o zamýšleném prodeji – ani nevím, jak to ze mne vypadlo, ale беру to tak, že to mělo být. On nechápe, nevěří svým vlastním uším a myslí si, že šprýmuji. Ubezpečuji ho, že to myslím vážně. Rozcházíme se s tím, že se mu ozvu, až budu mít v hlavě jasno – v otázce mého dalšího bydlení.

Stále čekám na nějaké znamení ... čekám na signál a on z nebe nepřichází a tak čekám dál ...

S energií jsem už totálně na dně. Štěstí, že se blíží konec týdne, o víkendu si odpočinu. Abych byla schopná ještě fungovat, musím jíst víc ovoce a zeleniny ... A k tomu všemu zítra mají dovézt další uhlí. Štěstí, že jsem si již před týdnem domluvila pomoc s jeho skládáním. Jako kdybych tušila, jak na tom budu. Zítra přijede můj syn a uhlí složí, konečně se s ním nebudeme muset s dcerou dřít samy.

Dodávka uhlí je na místě, sice jsem klasicky objednala patnáct metrů, dovezeno bylo však pouhých třináct. A tak vysílám další otázky, proč tak málo, když zrovna dnes mám na skládání pomocníka ..., ale vím, že Vesmír také dobře ví a vše řídí dobře. A tak si říkám, asi to má tak být.

Těším se na syna, už jsem ho dlouho neviděla, určitě dorazí, slíbil mi to. Jdu zatopit a sotva zvedám kýble s uhlím, abych přiložila do kamen.

Mezitím začíná dcera štípat dřevo, které už taky dochází. Když mě vidí, v jakém stavu jsem, zakazuje mi jakoukoliv pomoc. Je to moje zlatíčko a moc mě mrzí, že tuto práci musí dělat ..

Uhlí čeká na dvoře a syn nejede a nejede. K tomu všemu začíná dost silně chumelit. Zvedám telefon a vytáčím jeho číslo s tím, že určitě uslyším, že už je nedaleko. Opak je pravdou, má komplikace s dopravou a ještě nevyjel ..

Nic naplat, uhlí musíme s dcerou složit sami a tak se pouštíme do práce. Ach jo, to je snad zlý sen, ale nedá se nic dělat. Kolečko za kolečkem do kotelný, převáží pouze dcera, já zvládám jen nabírat. A v hlavě si přemítám, kolikátý metrác už to vlastně je. Každý měsíc, pravidelně od října – tedy nyní už pátá dodávka a složeno neskutečných skoro sedmdesát metráců uhlí.

Tohle bydlení nám opravdu za tu dřinu nestojí.

Přijíždí syn a pomáhá alespoň se dřívím, uhlí máme již složené. Může se zdržet pouze krátce, za nedlouho zase odjíždí. A následně po něm i dcera, která tráví tento víkend mimo domov. A tak tu zůstávám sama, sama se svou bolestí, sama s totálně zničeným a vyčerpaným tělem ...

Vím, že jsem za tuto situaci zodpovědná, že to já jsem se proto rozhodla. Jak to říkám na svých seminářích, každý jsme autorem své knihy života, svého štěstí strújce.

Sotva se dobelhám do postele a ulehám. Samou bolestí nemohu najít ani tu správnou polohu, ve které bych vydržela ležet, ramena mne pálí ... V očích mám slzy a ptám se, proč, proč se to stalo.

A najednou odpověď přichází – toto je tvoje lekce s chilli, přemýšlej nad ní.

V tu chvíli mi všechno dochází. Je to životní lekce, která se týká mého bydlení. Najednou se mi rozsvítilo, už vím, proč jsem ztrácela svoji energii. Už vím, že jsem těch lekcí ohledně bydlení dostala v životě víc. Nejprve s příchutí soli – to když jsem prodala dům, který jsem postavila po mém rozchodu s manželem, pak s příchutí pepře – to když jsem se opět snažila postavit další dům, tentokrát měl být menší a o peníze na něj jsem přišla (zaplatila zálohu na dům, který nestojí a firma je ve dlužích) a nyní s příchutí chilli – vlastním „levný dům“ k velké rekonstrukci, jehož provoz mne stojí velkou námahu. O lekci s příchutí chilli MAXI nestojím 😊, poučím se. Dokonale rozpoznávám, jakých chyb jsem se pravidelně při rozhodování o svém bydlení dopouštěla. Leckdy jsem si je i uvědomila, ale rychle na ně zapomněla a hlavně se jimi dál neřídila.

A tak už to v životě chodí. Pokud se z jedné lekce neponaučíte, dostanete ji znovu a v těžším provedení – já tomu říkám se solí, pak s pepřem a pak s chilli.

Ležím, hlavou se mi honí různé myšlenky. Urovnávám si svůj život a plánuji změnu. Tentokrát se ze všech lekcí (ohledně bydlení) poučím.

Ani mi nevadí, že kamna už dávno dohořela a v domě je zima. Tělo hoří bolestí a já stěží dojdu na toaletu. Tuhle lekci si zapamatuji!!

Svíčka dohořívá a já pomalu usínám. Usínám s myšlenkou, že hned druhý nebo následující den se s vámi o tuto lekci podělím.

Je ráno, za oknem prozpěvují ptáci a slyším i hrdličku. S jarem přichází nová síla a já vím, že i mně se energie vrátí a třeba i něco víc 😊 ...

Začínám si zapisovat své cíle a plány a taky tento příběh pro vás.

Tento text berte prosím jako inspiraci. Není nutné opakovat své chyby, je lepší se poučit dřív, než dostanete tak tvrdou kořeněnou lekci jako já. Je lepší, zastavit se a přemýšlet nad souvislostmi, ne jít cestou svého ega, rozumu a chťiče.

Věřte, že Bůh nebo Vesmír, to je jedno jak tuto mocnou sílu nazýváme, to s námi myslí dobře a nechte se vést.

Pokud půjdete proti proudu a budete se svým životem bojovat, prožijete ho na místo v radosti - ve stresu a nemocech.

Přeji vám život naplněný radostí a láskou.

Ilona Jílková

sepsáno v únoru 2015